

Редакторъ: Е. КЮВЛИЕВЪ.

Година II.

Пловдивъ, януарий 1932 г.

Книга 5.

Жалба.

Тазъ година има
много люта зима,
а парици нѣма,
ще ядеме слама,

ще гриземъ корици
и снѣжець за сладко —
вече не донася
нищо въ кѣщи татко.

Мама чуждо мие
и пере и плаче,
азъ самичко гледамъ
малкото си братче.

Врано черноглава,
ти врабченце сиво,
колко ми е тежко,
колко ми е криво!

Стига ми коричка
хлѣбець да си смуча,
само да ме пратятъ
съ книжка да се уча

Само да не гледамъ
моитѣ другари,
какъ отъ тукъ минаватъ
съ чанти и съ буквари.

Ахъ, не е тъй страшно,
дето е студено,
ами дете азъ съмъ
просто, неучено.

Врано черноглава,
ти врабченце сиво,
много ми е тежко,
много ми е криво!

Дора Габе.